

TROPHYTEAM – expedice AFRIKA 2013

deník

Tentokrát ve složení Honza Vokoun, Jarda Hanzelka Vlasák a já, Vašek Havel na cestě Ghanou přes Togo, Benin, Niger a zpět do Ghany.

so 12 - Z Prahy do Ghany **Praha-Londýn-Accra**

Jsou čtyři hodiny odpoledne a letíme z Londýna do Accry. Let z Prahy proběhl bez problémů. V Londýně jsme překonali první a doufám, že také podobnou poslední krizovou situaci. 40 minut před odletem z Londýna jsem zjistil, že jsem při celní kontrole někde nechal ležet všechny naše celní doklady od motorek. Při zmatečném pobíhání s Jarouškem po letišti jsme úplně náhodou narazili na celní úředníci, která měla službu při našem odbavování na stejné přepážce. Musím zdůraznit, že jsme na ni narazili dvě hodiny po našem odbavení a o patro níže. Ona si všimla, že popisované desky s doklady zahlédla a po 30-ti minutách nám je donesla. Do letadla směr Accra jsme nastupovali 10 minut před plánovaným odletem. Let do Accry byl klidný, servis od společnosti British Airways výborný. Hned od první chvíle po vstupu na půdu Ghany jsme usoudili, že tu nebude s ničím problém. Před celní kontrolou nás posílají k okénku koupit si nějaké žluté knížky. Po chvilce zjišťujeme, že jde o očkovací průkaz s razítkem očkování žluté zimnice, které je povinné pro vstup nejen do Ghany. K údivu celníků vytahujeme své očkovací průkazy se všemi možnými razítky, včetně žluté zimnice. Takže, když byste se vydali na cestu do Ghany a nestihli očkování, na letišti si můžete zakoupit očkovací průkaz s razítkem bez nutnosti očkování za 15 eur. Po výlezu z letiště se o nás poprali taxikáři, kdo nás odveze do hotelu. Vyhrál ten největší a nejtmaší. Járou předem zabukovaný hotel nám poskytl studené pivo a luxusní ubytování na manželské posteli a na matraci na zemi.

ne 13 - Z Accry do Temy **Tema**

Ráno vstáváme v sedm hodin a po vydatné snídani odjíždíme taxíkem původně za 35 místních Cedis, což je asi 350 Kč, do Themy hledat kancelář pana Opponga, abychom si našli v blízkosti hotel a ráno začali vyřizovat vyzvednutí motorek. Nakonec z nás stejně taxikář vytáhl svých původně požadovaných 65 Cedis, ale nutno podotknout, že s námi ujel cca 40 km a ještě našel dobrý hotel. Odpoledne trávíme v centru Temy, která je špinavá jako každé africké město, okolo silnice v centru teče smradlavá stoka, kam se hází vše co už nepotřebuješ. To nás ale neodrazuje ochutnávat vše, co se podél silnice vaří. Pečená brambora, ryba, rýže, nějaké maso na špejli, většinou vše ostré včetně rýže, pomeranč a nakonec pečený banán.

Nemáme teploměr, ale podle toho jak z nás leje, bude něco okolo 35 st.

18,00h: Objednali jsme si v hotelu k večeři rybu, ryži a salát, prošli zajímavé body, které chceme navštívit po cestě v Beninu, dali si kolu a přinesli do pokojíčku Red Label, který jsem koupil v letadle. Dobrou noc.

po 14 - Čekání

Tema

Včera večer jsme si naplánovali průběh dnešního dne: ráno snídaně, odjezd do Conshipu pro motorky, odpoledne odjezd do zlatých dolů, kde přespíme. Skutečnost: ráno snídaně, odjezd do Conshipu pro motorky, odpoledne tu budeme stále sedět v kanceláři a možná zítra se dostaneme k motorkám. Slůvko „možná“ je časový údaj, o němž v tuto chvíli nikdo, ani firma vše zajišťující neví, jak bude dlouhý. První kolečko s papíry u zřejmě „nejvyššího z nevyšších“ - soudě podle sklápávání podpadků ostatních uniformovaných celníků - proběhlo v jednu odpoledne, pak jsme si dali oběd v pouličním bistro. Další už je na našem agentovi Oppongovi. V půl šesté končí pracovní doba a Oppong nás odváží do hotelu, kde jsme spali ze včerejška na dnešek a měli jsme při placení menší výměnu názorů o celkové sumě při placení. Dále nerozvádím. Když viděl, že z toho nejsme až tak úplně nadšení, veze nás do jiného, poměrně lepšího a stejně drahého hotelu, kde si dáme kuře, pivo a colu s naší kořalkou, ještě stále tou kuponou v letadle z Londýna a jdeme spát, abychom se spolu opět setkali ráno, dokončili celní proces a konečně se vydali na cestu.

út 15 - Z kanceláře do kanceláře až ke kontejneru

Tema

Je to zatím takové stereotypní. Vstát, nasnídat se, odjet do Conshipu, kam nás vzal Frank Oppong z hotelu svým autem a čekání v zasedačce. 12:30 odjíždíme pro razítko do carnetu, které dostáváme v 13:30. Je to další významný pokrok. Teď už je dobrá vidina dostat motorky ještě dnes z kontejneru, ale začínáme uvažovat, že znovu přespíme v Temě a vyrazíme brzy ráno. Uvidíme. Tady se opravdu nedá nic plánovat dopředu. Musíme brát vše, jak to přichází. 15:30 už zase sedíme hodinu na židli v Conshipu a Oppong pořád někde běhá. 17:00 konečně stojíme před kontejnerem, ale celníci nám ho odmítají otevřít, protože nám chybí jeden podpis..... Tak zase zítra.

st 16 - Kontejner, motorky a celní úřad

V deset dopoledne jsme se dostali opět ke kontejneru, kde celník kvůli něčemu, nevíme čemu, odmítl kontejner otevřít. Museli jsme jít k nějaké „vlivné paní“ a ta nám napsala papírek s příkazem k otevření. Motorky byly v pořádku, ale po vytažení z kontejneru jsme se na ně mohli zatím jen dívat, protože začalo další úřední kolečko. Oběd s místními dělníky byl výborný.

19:00 vyjíždíme s motorkama z celního prostoru do kanceláře Conshipu dořešit papíry a platbu za služby.

čt 17 - Konečně jedeme

Ghana –Togo- Benin

Ráno vyrážíme v šest hodin z Temy směr hranice do Toga. K našemu velkému překvapení projíždíme přes hranice jak do Toga, tak do Beninu jako přes jedny z nejpřívětivějších a nejrychlejších, co se týče celníků a policie. Všude se na nás usmívali, radili kdy kam jít a vůbec s ničím neměli problém. Jen 32 stupňů a nepřestávající čůrky potu z našich hlav a rukou, kapající na všechny vyplněné dotazníky, jsou otravné. V šest hodin přijíždíme do Grand Popa, údajně na nejhezčí pláži v Beninu a ubytováváme se po krátkém smlouvání o ceně v kempu u moře. Jsme tu úplně sami.

pá 18 - Benin a první pořádný den Benin

Včera večer jsme řekli kuchtíkovi a majiteli kempu, že chceme snídat v půl sedmé. Nejdříve se chytl za hlavu a pak se nechal překecat na sedmou. Od rána je horko. Jedeme do města Oudiah, do chrámu Temple des Serpentes, zasvěceného kultu hadů, kde se provádějí obřady v duchu náboženství voodoo a dostáváme za krk živé krajty, které žijí v chrámu. Pak se pokoušíme najít fetiš bazar ve městě Cotonou, kde se dostane vše od zvířecích pařátů až po lebky. Místní dopravní situace připomíná mraveniště, jen místo mravenců je tu tisíce skůtrů, aut a nákladňáků, kteří jedou asi tak padesátkou a neustále se prolínají. Když jsme se prokličkovali k hledanému bazaru, zjistili jsme, že není šance v tomto místě nechat motorky bezpečně na ulici a místní tržiště tedy nenavštěvujeme. Pokračujeme z města ven a na konci navštěvujeme na lodičce s místní "travel kanceláří", (uvozovky jsou na místě) vesnici, které se říká „africké Benátky“, kde lidé žijí v chýších na kůlech uprostřed jezera se slanou vodou. Tento druh obydlí původně vznikl jako účinná obrana domorodých obyvatel před lovci otroků. Obyvatelé se většinou se živí rybolovem a ve všech vesnicích na tomto jezeře jich dohromady žije kolem 80 000. Ve vesnici si dáváme makrelu s kuskusem a po vyloštění u motorek jedeme dál až do setmění. V hotelu asi 3 km od hlavní silnice nejdříve vylicitujeme cenu a pak už jen řešíme, co vše nefunguje. Úroveň kvality se úměrně snižuje se vzdáleností od hlavních měst. To nás nepřekvapuje, protože víme, že na konec stejně budeme spát ve stanu, nebo venku pod moskytiérou. Aspoň po nás nepolezou mravenci ve velikosti termitů, kteří se občas zakousnou, ani milé ještěrky, které se na noze na chvíli zastaví a pošimrají ocáskem.

so 19 - Setkání s bílým šamanem Benin

Některé cesty mezi městy jsou v Beninu samá díra, na nich prastaré nákladňáky, stovky motorek a polorozpadlých osobáků, kteří se neustále předjíždějí zprava nebo zleva, přejíždějí ze strany na stranu a troubí. Musíme být neustále ve střehu a jezdit jako oni. Cestou z Allady navštěvujeme muzeum králů, kde pojíme s místními rýži s nějakou zelenou kejdou, připomínající špenát. Nevím proč se to stalo, ale asi to tak mělo být. U města Dassa jsme sjeli z naší naplánované trasy a i když jsme jeli přesně podle GPS. Museli jsme zastavit, protože naplánovaná odbočka tam prostě nebyla. V tu chvíli u nás zastavila Toyota s mužem a ženou francouzské národnosti a s dvěma Beninci. Pozvali nás k sobě do kempu v lese, kde za 33 let co tu Alan žije, postavili několik domečků a jídelnu s kuchyní, kde provozují setkávání a semináře pro lidi, s nimiž pracují s vlastní energií a energií získanou z místních stromů, které mají pojmenované. Alan je asi jediný z šamanů voodoo, kterého přijali ostatní černí šamani jako bílého muže. Zůstáváme tu dvě noci, protože povídání a příslib ukázek s energií, kterou Alan čerpá z určitých stromů, jsou tak zajímavé, že bez váhání měníme plány. Stavíme moskytiery a spíme první noc ve volné přírodě. Usínáme se zvuky ptáků a zvířátek.

ne 20 - Voodoo Tobe

Tobe, komplex vybudovaný Alanem a jeho paní Ghisou, se jmenuje podle skály, která se vyvyšuje za jídelnou. Dopoledne procházíme s Ghisou celé území, které si prostě zabrali. Jsou tu domečky z kamenů, krásná pyramida, kde provozují seance a tance, spousty stromů, které každý léčí něco jiného, dílny, kde si opravují auta a bagr, včelíny a dům, v němž zpracovávají med, přehrada, kterou Alan stavěl jen se ženami z okolních vesnic, venkovní pec, ubytování

pro hlídače a jeho rodinu. Před obědem nás bere Ghisa k velikému stromu, který je pro ně zdrojem energie, získané ze slunce. Tam na nás čeká Alan. Začíná hra s energií. Nejdříve před stromem držíme před sebou mezi rukama svou energii. Je to neuvěřitelné, ale pomalým pohybem rukou k sobě a od sebe získáváme pocit, jako když držíme míč, který mačkáme. Pak to stejné děláme proti stromu s energií slunce. Je to podobné, jen méně intenzivní. Potom Alan bez dotyku pootáčí Honzou, až ztrácí rovnováhu. Jardovi pak postupně srovnává ramena, že má v jednu chvíli levé rameno níže než pravé. Po lese jsou místa, kde se konají voodoo obřady. Některé jsou za uzdravení nebo za úspěšný lov, za úrodu, za nový dům a podobně. Voodoo je náboženství, které je dobré, ale dá se používat také pro zlé účely. Že jsme měli veliké štěstí, když jsme potkali Alana a Ghisu, jsme pochopili až odpoledne, které jsme strávili s místními lidmi v různých vesnicích, zažili jsme setkání s králem, šamanem i šarlatánem, voodoo obřad, tanec se zpěvem. Všichni lidé z vesnic nás vítali s otevřeným srdcem, dostali jsme i svolení natáčet a to vše díky dvěma Francouzům, které berou s velkou úctou a vážností. Ochutnali jsme nakyslý nápoj připomínající kvašené švestky, které pijí jako pivo, dostali jsme od šarlatána asi pět různých sypaných nevíme co, připomínajících popel asi ze spálených obětních zvířat, který jsme si slízávali z ruky aby se nám vyhýbalo vše zlé, abychom si nic nezlomili, když spadneme, měli dobré vnitřnosti a žaludek, nezasáhla nás případná kulka na nás vystřelená. Byl to neuvěřitelný a silný zážitek, který se podaří zažít málo komu. Ve finále nás pozvali na slavnost, kde obětovali mladého býka na počest dokončení nového domu v jejich vesnici. Na slavnost jsme přišli, až když měli maso z býka rozporcované, ale tance starých i mladých žen a jejich zpěv byl úžasný.

po 21 - Přejezd do Pendjari parku Batia - Pendjari

Ranní vstávání bylo ještě za tmy. V šest hodin s námi vstala i Ghisa a Alan, aby nám na cestu udělali snídani. Po sedmé vyrážíme po silnici do rezervace Pendjari park. Ráno je 25 stupňů, což nám připadá po aklimatizaci v Africe jako zima a po cestě si oblékáme motorkářské bundy. Oteplení přichází až v poledne, kde teplota dosahuje 30 stupňů a my sundáváme bundy :-). Odpoledne již teplota převyšuje 38 stupňů. Musím podotknout, že místní policisté jsou velmi slušní a zastaví Vás pouze v případě, že Vám chtějí podat ruku, zeptat se kam jedete a popřát šťastnou cestu. Posledních 40 kilometrů sjíždíme na pistu a jsme k neudržení. Lítáme po cestě, děláme fotky a vůbec nám nevádí vysoká teplota. Odpoledne dorážíme do kempu ve vesnici Batia, kde je jeden ze vstupů do parku. Že nás do parku nepustí na našich motorkách jsme předpokládali a tak si na šestou hodinu ráno domlouváme auto s německy mluvícím šéfem kempu, který nás bude zítra celý den provázet.

út 22 - Pendjari Pendjari

Abychom dojeli včas u napajedel kam chodí ráno zvířata, vstáváme v pět hodin a v šest vyjíždíme upraveným autem Nissan, který připomíná svými vyvýšenými sedačkami otevřený papamobil. Noc ochlazuje až na 20 stupňů vítr, který přichází z pouště a jmenuje se Armaton. Do devíti hodin je v otevřeném autě pěkná zima, naopak po poledni je na sluníčku přes 40 st. Během cesty jsme viděli několik stád buvolů, stovky různých antilop, ptáků, divokých prasat a opic, u vody hrochy a několik krokodýlů. Dva samotné slony, celkem blízko cesty, a přes jezero stádo asi sedmi slonů, kde jeden z nich dvojím mávnutím chobotu položil šestimetrovou palmu, aby ji pak všichni společně spořádali. Sloni mají obrovskou sílu a když

to vidíte na vlastní oči, jako by se ta síla zdvojnásobila. Zpátky do kempu přijíždíme večer. Na zítra nám náš průvodce domluvil s šéfem rezervace volný průjezd na motorkách za naším dalším dobrodružstvím.

st 23 - Přejezd z parku do Banikoara Benin

Ráno vyrážíme přes park Penjari do stanice Koaba, kde pokračuje cesta přes druhý park. Cesta byla prašná, místy písčivá, nebo kamenitá. Celou cestu jsme koukali po zvířatech, ale motorky dělají asi moc velký rámus. Jediné, co jsme viděli, byl sloní trus. Včera večer jsme opravovali Jardovu nefunkční zadní brzdu. V jednu chvíli jsem cítil při jízdě za Jardou smrad z pálicího se kotouče, tak jsem se ho jal stíhat a zastavit. V momentě, kdy jsem ho chtěl předjet, koukám, že z ničeho nic přede mnou stojí. Jak chtěl přeřadit, zůstal po vymáčknutí spojky stát na místě se zablokovaným zadním kolem. Brzda, smyk, rychlá pravá, abych ho nenapálil přímo zezadu. Nevyšlo to jen o kufry. Jarda zůstal sedět na motorce a já se válel vedle v příkopu s naraženými žebry, ramenem a břichem. Když jsem popadl vyražený dech a oklepal se, začalo vyklepávání kufrů. Za půl hodky jsme pokračovali dál. Teplota se už zase motá okolo 38 stupňů. Po průjezdu druhého parku jsme přijeli k dřevěné závoři uprostřed ničeho, kde nás prolustroval celník, protože jsme se ocitli hned vedle hranic s Burkinou Faso. Před odjezdem nás ještě stihl zkasírovat strážce druhého parku za průjezd. Kousek za Kérékout nás čekal průjezd brodem s bahnitou vodou, kde jsem uvízl, protože se vždycky musí najít první pitomec, aby ostatní věděli kudy nemají jet. Po prašné cestě jsme jeli až do Banikoary, kde jsme našli hotel sice levný, ale za to s vodou jen u studny :-).

čt 24 - Do Nigeru Benin - Niger

Z Banikoary vede hlavní tah do Nigeru přes Kandi asfaltka. 170 km na hranice s Nigerem jedeme s tříhodinovou zastávkou při čekání na slony, kteří nepřišli. Se správci sloního parku jsme se dohodli, že se znovu stavíme, až pojedeme zpátky z Nigeru. Benin s Nigerem dělí na přechodu dlouhý most. Celníci v Beninu, jak jsme očekávali, vyřizujeme velmi rychle. Zato na hranici s Nigerem nás lustrují delší dobu, někam volají, pořád se na něco ptají a hrozně jim to tam smrdí močí. Pouštějí nás do Nigeru s motorkama tak po hodině i s vízem jen pro pěší. Asfaltka najednou zmizela a jedeme po rozbité, prašné cestě plné aut a rozpadajících se nákladňáků. Začal úplně jiný level. Je nám jasné, že po této cestě nemáme do setmění šanci dojet do nejbližšího města Dosso vzdáleného ještě 100 km. V šest hodin sjíždíme z cesty někam mimo, abychom se stihli do setmění ubytovat v přírodě, připomínající kamenité přejezdy v Maroku. Prach a špína vlhčenými ubrousky moc setřít nejde. Jsme takoví malí šmudlové ☺. Stavíme spaní, vaříme nudlovou polévku, pijeme slivovičku (Járovo ředidlo) při ohýnku.

pá 25 - Niger Koure Žirafí Park

Ráno zaléváme instantní polévky a jedeme zpátky na tu hnusnou prašnou rozbitou cestu plnou nákladňáků. Po půl hodině jizdy v prachu, kdy je při projetí nákladňáku vidět sotva na dvacet metrů, začíná asfalt. Dojíždíme do města Dosso, bereme vodu i do rezervních vaků, vyměňujeme v bance peníze. Po obědě v hotelu, kam nás zavedl jeden místní, který se s námi

dal do řeči před bankou, odjíždíme do Koure - rezervace žiraf. U vstupu nás srdečně vítají správci rezervace a celníci, kteří kontrolují auta na silnici. Při vjezdu do Nigeru jsme měli pocit, že místní obyvatelé na nás koukají ne příliš přátelsky. Jsou úplně jiní než v Beninu, nicméně nakonec zjistíme, že jsou velmi pohostinní a přátelští. Po zaplacení vjezdu do jediné rezervace v západní Africe, v níž volně žijí žirafy, sedá náčelník ochránců parku k Honzovi na motorku a i s motorkama jedeme do parku. Žirafa je nádherné, charismatické zvíře. A když vidíte stádo žiraf, volně se pohybujících v přírodě a dostanete se k nim na vzdálenost necelých 100 metrů, je to úžasný zážitek. Po prohlídce jedeme zpátky ke vstupu, kde si rozděláváme spaní v opuštěné hliněné místnosti. U silnice jsme si koupili kus hovězího masa, asi právě upečeného někde na ohni. Co nám maso dalo ze sebe energii, to nám zase vzalo jeho žvýkáním. Ale bylo dobré. Místní nám přinesli vodu na umytí a nudle s masem k večeři. Už jsme si zvykli, že pijeme všechno teplé. Voda ve fľaškách má tak 30 stupňů, vše vyndané z kufrů, myšleno například zásoby kořalek, tak asi 60 st.

so 26 - Ke slonům

Benin rezervace slonů

Nechali jsme si zjistit bezpečnostní situaci v Burkině Faso a rozhodli se tuto zemi vynechat. Vracíme se zpět do Beninu po stejně rozbité prашné cestě k rezervaci slonů. Hraniční přechod z Nigeru do Beninu nám spíše připomíná setkání s přáteli, než celní kontrolu, protože jsme hranice přejížděli před dvěma dny opačným směrem a tři bílé hochy si mezi stovkami místních každý dobře zapamatuje a už z dálky na nás s úsměvem mávají. Zdvorné přivítání, stisk ruky, razítko do pasu a přání šťastné cesty. Kemp u slonů je opět naturální. Pereme prádlo i sebe u studny. Večer jsme dostali nudle a kousky ryb. Před setměním přiběhnul jeden ze strážců parku a ukazoval, že u vody jsou sloni. Na fotografování bylo už dost šero a sloni daleko. Dohodli jsme se, že půjdeme na slony čekat zítra před polednem, kdy se chodí k vodě napít.

ne 27 - Čekání na slony

Benin rezervace slonů

Po zabalení vypraného a usušeného prádla u studny jedeme do blízké vesnice a snídáme něco jako usmažené těsto na lívance, jenže v kuličkách. Koupili jsme sušenky a odebrali se čekat na slony. Slona si musíte „vysedět“. Usedli jsme asi v půl desáté a v jednu odpoledne přišel první a poslední slon, pak už jsme museli vyrazit dál na cesty. Před setměním jsme dorazili do Parakou. Hotel, v kterém jsme se ubytovali, nám nabídl jídlo za velmi vysokou cenu, tak přecházíme ulici a hodujeme špagety s pivem v protější pouličním restaurantu a představujeme si, že pijeme pivo U Kašpárka.

po 28 - Togo

Togo

Po přejezdu hranice Beninu s Togem jakoby se příroda zazelenala. Města jsou čistější, auta modernější, domy honosnější, lidé nepřístupnější. Všechny děti chodí do školy v hnědozelených uniformách. Hned nám chybí srdečné úsměvy beninského lidu. Jedeme do města, kde si najímáme průvodce, bez něhož není možno navštívit vesnice, kde žijí tamní lidé v opevněných patrových hliněných Tata domech. V celé této oblasti převládá animistické náboženství vyznávající kult zvířat. Při příjezdu do vesnice musíme nejdříve požádat

nejstaršího muže o svolení k návštěvě a prohlídce. Vesnice byly zařazeny do památek Unesco. Skládají se z patrových domů stejného typu. Přízemí je určeno pro zvířata, mezipatro pro přípravu jídla a uctívání animistických bohů a horní patro pro spaní a úschovu potravin. Tento typ obydlí vznikl v době, kdy se místní obyvatelé snažili chránit před nájezdy lovců otroků. Náš průvodce nás ještě zavádí do vesnice, kde žije jeho matka a bratr a provádí nás jejich domem, k němuž jsme dojeli na motorkách přes několik dvorků a stavení. Potom se vracíme do města, ubytováváme v hotelu, opět v uvozovkách, s tekoucí vodou. Místo prostěradel dostáváme na přikrytí vyprané hadry ☺.

út 29 - Přejezd do Ghany

Ghana - Gambaga

Ráno jsme se shodli na tom, že máme hroznou chuť na kafe. Po výjezdu zastavujeme u první možnosti - káva na ulici. Máme takovou chuť na kafe, že nám vůbec nevadí, že je vařené z místní vody. Před hranicemi je poslední větší město Sanaomé Mango. Zbylo nám hodně místní měny a je nám jasné, že co nevyměníme v městě, odvezeme si do Evropy. Před San. Mango nás zastavují dva policisté, aby nás zkontrolovali. Jako každý úředník v každé zemi se i tito třikrát ptají, odkud jedeme a kam. Podáváme informace, natankujeme benzín, vyměníme peníze a jedeme do Ghany. Dělalí nám doprovod k benzínce a pak do banky. V bance jsme zjistili, jak se hodil jejich doprovod, protože nám peníze nevyměnili a tak nás hoši v uniformách po krátké poradě eskortují na černý trh, kde nám sami zajišťují směnu za ghanské peníze. Dáváme jim za jejich službu v přepočtu něco okolo 100 Kč na hlavu a oni nás zato ještě doprovázejí na jejich motocyklech ven z města na odbočku k hranici. Je to malá prašná cesta. Po asi 10 km přijíždíme ke dvěma stromům, přes které je natažený provaz. To je hranice. Pozdrav s celníkem, který se nám snaží vysvětlit, že on nemá problém s razítkem do pasu, ale máme očekávat problém na ghanské straně, protože tento přejezd je pouze pro místní a nikoliv pro turisty. A že kdyby nás vrátili, bude s tím mít práci zase on. Riskneme to. Na ghanské straně nás sice mají snahu odbavit, ale vypisování papírů jim dělá velké problémy a je vidět, že to ještě nikdy nedělali. Po hodině odjíždíme se všemi razítky, i v carnetu. Ale to jsme jim opět museli poradit jaké razítko a kam mají dát. Jedeme dalších 50 km po prašné cestě, na které nás třikrát stavějí policisté a musíme dokola vysvětlovat, kde jsme přešli hranice a ukazovat razítka. Asi jsme opravdu byli jediní turisté, kteří tudy kdy projeli. Těstě před setměním dohadujeme spaní v ubytovně u cesty v městě Gambaga. Spíme tu s místními hochy, myjeme se vodou ze sudu. Jsou tu posteje, ale spí se jen tak, bez přikrytí. A ve finále přivádějí kozy a slepice, které spí vedle našich světniček.

st 30 - Krokodýli

Paga a noclech v Tumu

Po ranním budíčku ve čtyři hodiny, kdy nás probudili slepice a kohout, který každých pět minut vítal jitřenku, jsme čekali do půl deváté na slíbenou snídani. Bageta napěchovaná vajíčkem byla jediné pořádné jídlo za celý den. K obědu jsme měli jen trs opečených jater na ulici a k večeři půl flašky kořalky 5 Lebel u opravování Jardovy motorky, která začala vařit a prskat vodu. Cílem dne byla návštěva jezera, kde žije 360 krokodýlů. Sáhnout si na krokodýla jsme měli možnost poprvé v životě, odměnou pak krokodýl dostal živé kuře. Každou chvíli vylezl nějaký na břeh a chodil kolem nás. Místní průvodci, kteří chodili s námi hlídali, abychom vždy věděli, jestli nějakého nemáme za zády. Po krokodýlech jsme jeli až do setmění co nám Járy vařící motorka dovolila. Ubytovali jsme se v hotelu kategorie postel - hajzl bez prkénka - dvůr a pomalinku tekoucí sprcha, do níž je vstup povolen pouze v

pantoflíčích a s vodou univerzální teploty. Rozdělováme Jardovu motorku a flašku kořalky. Z motorky jsme vyndali termostat a zalepili tekoucí hladič lepidlem, kterým nás vybavila firma Retech. Chvilka pro reklamu ☺

čt 31 - Za hrochy

Tokali

Ráno jsme domontovali na Jardovu motorku vše, co jsme večer nestihli. To jsme ještě netušili, že budeme motorku rozmontovávat ještě několikrát. Dalším krokem, když Dakar začal zase vařit bylo sehnání wapky a pročištění úplně zacpaného hladiče. To se povedlo asi po 100 kilometrech jízdy po prašné cestě, po které jsme dnes jeli celý den. Poslední oprava spočívala ve zprovoznění nefunkčního větráku. A je to. Už není co na systému chlazení opravit a Dakar přestává zlobit. Dojíždíme do města Wechiau, kde mají být hroši, za kterými jedeme celý den. Ve městě si nás odchytl průvodce, který bere na svou motorku pivo, vodu, jídlo a vyrážíme 15 km do kempu u vody, odkud zítra ráno půjdeme za hrochy. No, kempu. Zděný baráček s místnostmi jako v lágru, uvnitř horší než z venku, voda zase od pumpy mezi zdmi, pobíhající prasata a ušmudlaní místní lidé žijící ještě v horším baráčku, než kde budeme spát my, celá vesnička bez elektriky. Čelovka je v Africe nezbytností. Večer dává Jára každodenní lekci angličtiny Honzovi. Večeříme rýži a uzenou rybu za svitu hvězd.

pá 01 - Hroši a přejezd do rezervace Mole

Ghana - Mole

Ráno jsme našli Honzu spát venku u motorek. Bylo toho na něj v jeho pokojíčku moc, nešlo to unést. Smrad, breberky, špína. V sedm jsme odjeli s naším průvodcem sbalení na motorkách k řece, kde jsme nasedli na úzkou dřevěnou lodičku a za stálého vylévání vody jeli proti proudu na hrochy. Asi po dvaceti minutách jízdy po řece jménem Černá Volta jsme narazili na rodinku hrochů. Hroši žijí samostatně v rodinách, takže nám musel postačit pohled asi z dvaceti metrů na koupající se skupinku čtyř hrochů. I to stačilo na pocit úzkosti, když jsme se otáčeli s lodičkou a vypadalo to, že se přibližují. Na oběd jsme se zastavili, poučení z restaurací, kde objednané jídlo teprve začínají vařit a trvá to dlouho, v jedné z vesniček, kde vždycky u cesty sedí pár ženských s hrnci, které skrývají veliké dobroty. Po včerejším obědě, kdy jsme vylosovali fazole s kuřetem a hovězím, vše zalité nějakým sosem, jsme dnes z hrnce vytáhli opečený Jam (něco jako naše brambora) s pálivou omáčkou a rybu. Odpoledne dorážíme k nejstarší mešitě v Ghaně a jedné z nejstarších v západní Africe, postavené v roce 1421 nedaleko rezervace Mole. Tam také nocujeme.

so 02 - A jedeme dolu

Ghana

Noc na vyhlídce nad buší byla krásná, dobré ráno nám přišla popřát tři divoká selátka s mámou. Na snídani jsme se potkali s třemi Čechy z Českého Krumlova, kteří nás včera oslovili v restauraci u hotelu. Dostali jsme od nich sáček, v němž bylo české mleté kafe, které jsme si zalili vodou z termosky od obsluhy. Těsně před odjezdem jsme se šli podívat na vyhlídku u restaurace, zda nevidíme slona, který chodí dopoledne k vodě pod hotelem. K našemu údivu se ve vodě koupali neuvěřitelní tři dospělí sloni s jedním slunětem, které ve vodě řádilo mezi všemi, potápělo se, lezlo na mámu, kterou topilo.... Byl to nádherný pohled. Naším dalším cílem jsou deštné pralesy, kam se přesuneme během dvou dnů. Prašná cesta se

mění v asfaltku a nám je jasné, že končí samota mezi domorodci a blížíme se k civilizaci a komerci. Jen špína zůstane stejná, spíše horší.

ne 03 - Zavřené doly a deštný prales Ghana

Ráno jsme se rozloučili s Čechy a vydali se do zlatých dolů. Protože byla neděle, byly doly ve městě Obuasi bohužel zavřené. Pokračujeme po asfaltce do deštných pralesů na visuté lávky. Poslední kilometry si krátíme cestou přes les. Krásná cesta nás zavádí do vesnice a tam také končí. Všichni obyvatelé vesničky se seběhli, aby si nás prohlédli a při odjezdu slavnostně tleskali a tančili. Jedna žena mi dokonce dávala své dítě, abych ho vzal do Evropy. Z pralesa nás vyvedla má mapa Afriky, kterou jsem do navigace koupil v Garminu pod Nuselským mostem a můžu říct, že je opravdu dobrá, protože v ní byly zaznamenány i tak malé cesty, jako jsou cesty v deštném pralesu. Ubytovali jsme se u vstupu do rezervace Kakum, kde jsme byli jenom s ještěrkami a dohodli si s průvodcem procházku po visutých lávkách na šestou ráno.

po 04 - Visuté lávky a pak cesta na zlaté doly Reservace Kakum, Ghana

Ráno v šest hodin nás probudil průvodce a šli jsme se projít po visutých lávkách 40 metrů nad buší. Vlhkost vzduchu je tak veliká, že jsme promočeni, i když se nehýbeme. Včera vyprané prádlo je ještě vlhčí, než když jsme ho věšeli. Dopoledne ještě ladíme motorky a vyrážíme v deset hodin na včera domluvený oběd. Pak se pouštíme na motorkách opět do buše, tentokrát bez úspěchu, protože narážíme na řeku, která nejde přejít. Musíme se vrátit na hlavní a jet do města s mostem. Po dalších několika kilometrech sjíždíme na prašnou spojku, kterou jedeme asi 50 km směrem zlaté doly. Na prašné Járovi opět vaří motorka. Honza si vzpomněl na odvodušnění systému chlazení na motoru a je opět opraveno. Na konci drncání mám motorku naštorc. Podsedlovka zůstala držet jen na jednom šroubu :-). Vyndáváme náhradní šrouby co máme, zbytek šroubů má vedle cesty opravář kol v lavoru plném šroubů matek a různých součástí. Po sešroubování mé motorky jdeme k jednomu, nejvíc čoudícímu stánku, kde se na jiném lavoru s drátěnou mřížkou grilují tlusté párky. Veliká pochoutka. Večer licitujeme cenu v hotelu v jednom hornickém městě, kde se těží zlato. Zdejší mravy nedovolují ubytovat dva muže na jeden pokoj. Nakonec uplácíme protivnou recepční, aby nám dala dva pokoje pro tři chlapy. Svléknout špinavé hadry, sprcha a pivo, tím pro nás končí dnešní den.

út 05 - Hledání vesničky na vodě Nezulezou

Dnes jsme se vydali hledat vesničku s domečky na jezeře podle obrázku visícího v malé restauraci u rezervace Kakum. Měli jsme plánek od baby, co nám uvařila jeden z nejdražších obědů. Zase jsme se jednou nezeptali dopředu kolik to bude stát. Cestou nám radili lidé u silnice. Někteří vůbec nevěděli, někteří trochu tušili, kde se vesnička z obrázku nachází. Až tři policisté nám poradili, kde máme hledat. Nakonec to bylo asi 80 km dále, než jsme očekávali. Hledání se opět vyplatilo. Přijeli jsme do přímořské vesničky, kde je u moře přírodní restaurace se studeným pivem. Po jídle jdeme k centru, kde se platí prohlídka vesničky na vodě. Nečekali jsme, že v půl čtvrté končí prohlídka. Kluk z restaurace sehnal průvodce, ochotného vydat se s námi na dřevěné lodičce do vesnice vzdálené asi 5 kilometrů

po vodě, kam musíme dopádlvat. Rozdělení úkolů: tři pádlují, jeden soustavně vylévá vodu z lodě. Vesnička je na dřevěných kůlech, obyvatelé se živí rybolovem, starší děti jezdí každý den ráno 45 minut na lodích do školy, odpoledne ze školy. Mladší děti mají školu přímo ve vesničce, na kterou jsme jim přispěli finanční částkou. Cestou tam jsme byli po nasednutí na úzkou dřevěnou lodičku skoro pod ponorem, cestou zpět bereme do lodičky ještě dalšího místního pašáka. V jednom úseku je kanál tak mělký, že tři z lodí vylézáme na souš a jdeme bahnem asi 100 metrů. Na souš doplouváme za tmy. V přístřešku restaurace stavíme moskytiery a usínáme za šumu moře. Šum je tak hlasitý, že v něm zaniká i šustění Jardovy nafukovací karimatky, kterou nás pravidelně budí při vrtění z levé strany na pravou a zpět :-)).

st 06 - Na hrady Ghana

Po vyspání pod přístřeškem pobřežní restaurace se jde Honza vykoupat do moře a začínáme balit. Všechno je vlhké a lepkavé včetně nás, teplota vzduchu v noci moc neklesla, naopak vlhkost stoupla. Místní hoch Sebastien, který neumí počítat a všechno stojí 96, naservíroval k snídani vaječnou omeletu a kafičko. Postupem času jsme zjistili, že Jardovo BMW Dakar, jak ho nazývá Drakouš, je asi ženská. Už se jí zase něco nelíbí a je ráda, když se s ní pořád někdo mazlí. Moto samo chcípá a nedrží volnoběh. Honza vyndává vzduchový filtr, který Jarda pere. Uvidíme, do konce to máme posledních 350 km. Ve 12 hodin stavíme, Járova dámička zase vaří. Odpoledne zastavujeme u hradu na pobřeží, aby se Jára pokochal prohlídkou pevnosti odkud byli odvázeni otroci na svou cestu bez návratu. Já s Honzou dáváme přednost studenému pivu. Před večerem zastavujeme u nenápadného kempu s bungalovy u moře, který se ukázal jako krásný za velmi dobrou cenu.

čt 07 - Conship a konec Tema

Z kempu jsme dojeli asi v deset hodin dopoledne do Conshipu, kde nám opět začnou dvoudenní úřední povinnosti s naloděním motorek. Do Prahy odlétáme v sobotu 9. 2. Najeli jsme posledních 160 km a končí další úspěšný výlet na našich motorkách se spoustou zážitků a nečekaných situací. Když se podívám zpátky na těch pár dní, kdy jsme projeli čtyři africké země, každý den přinesl něco jiného, přinejmenším zajímavého. Jediný den nebyl stejný. Ujeli jsme přes 4.500 km, přešli s motorkama 6x hranice, spali v kempu, u zvířat, v restauraci, v buši i u silnice, jedli všechno co kdo kde uvařil, slízali z rukou kouzelné prášky od šamana, pili kvašené pivo beninskeho lidu, navštívili vesnice, kam za normálních okolností bílé turisty nepřijímají, viděli spousty zvířat a pořádně si zajezdili. A o tom to všechno je, protože my to měli zase jednou dobře vymyšlený.

www.trophyteam.cz

